

Modrý Petr

Dětem lásku, světu mír!

Dětem lásku, světu mír!

Cestou na základku jsem osm let na zeleném drátěném plotě školky, bílou barvou na červeném plátně četl Proletáři všech zemí, spojte se! – a dobře pět let z těch osmi jsem z toho byl zmatený a úplně marnej, protože jsem nechápal, jak a kde se letci mají spojovat, ale protože jinak jsem byl premiant a jedničkář, nechtěl jsem se trapně ptát. Až později jsem se v hodině občanky dozvěděl, že proletáři jsou jako dělníci. Občanka. Ty vole my na to měli ženskou, krávu, která učila občanskou nauku a ruský jazyk a mimo ostatní voloviny nám třeba tvrdila, že z ruštiny pochází všechny ostatní jazyky. A ať řekneme slovo a že nám to ukáže a dokáže. Tak jeden spolužák, co byl úplně pako, ale jeho fotr byl kamionář, takže měl parádní igelitky Marlboro, který jinak měli jen šífáci. Nebo jednou za čas, když přijel cirkus, tak se dalo leccos vyšmelit. No a tenhle týpek řekl slovo: fusekle. Což je nespisovný a normálně by dostal poheb, ale teď šlo o prestiž ruštiny. Tak tady ta kráva učitelská povídá: Ano, toto slovo pochází z ruského „naskí“. My na ni čuměli, protože nám to teda vůbec nedávalo smysl, až jsem se po chvíli přihlásil já a když mě vyvolala, pomalu povídám: A není to z německého slova fuss, což znamená noha? To by dávalo smysl... ale víc jsem toho nestihl říct, protože začala ječet, že zpochybňuju nejen její výuku, ale i celý Sovětský svaz a že je přece jasné, že fusekle jsou z naskí. Teda moje babička byla Němka, takže já si byl úplně jistý, ale do ředitelny se mi nechtělo, tak jsem si sedl a jen se otočil na toho týpka co řekl fusekle a povídám mu: Fusekle fusekle, bába nohy useklé a von se začal tlemit a po škole jsme byli oba. Což bylo jako trest vtipný, protože nás hlídala naše mladá hezká třídní, opravovala písemky a bylo léto a vedro a my jsme jí koukali na kozy, který teda měla dost hezký a nám stálo péro a my si šeptali, že bychom ji oprcali. Což si dneska myslím, že by to možná časem i dopadlo. Jednou v zimě v osmý jsme ji pak cestou ze školy zkoulovali, protože se nám pořád strašně líbila, ale nebylo z toho prcání, ale průser.

Jo a jak jsem předtím říkal o igelitkách a cirkusácích a šmelině, tak šmelina s Rusákama to bylo teprve něco! To bylo úplně boží hele. Ty nás brali na hůl jak svině. Somračky, to bylo něco! To byly takový zelený hadrový tašky, myslim na plynový masky. Kdo měl somračku, byl frajer. A málokomu z borců vadilo, že to bylo od zasnanejch Rusáků, co

tankama rozjezdili dlažbu v Dlouhý jíždě na zámek, ze kterého si udělali kasárny. Když tam v 68 přišli, nasraný Češi jim zespoda zabetonovali odpady z hajzlu. Jenomže to Rusákům nevadilo a jak papír házej vedle hajzlu do kýblu, tak samotný ty hovna po celý dýlce pomalu vysychaly a vsakovaly do zámeckejch zdí a jak tady Rusáci byli trochu dýl, než se čekalo, nakonec tady ta ruská armáda nestála na hliněnejch nohách, ale na hovnovějch základech. A všechno vevnitř na zámku pomalovali kokot-skýma komunistickýma heslama, ale to byl tenkrát takovej zvyk všude.

No ale ta šmelina. My jako kluci jsme se s nima normálně bavili, oni se vždycky nejdřív samozřejmě ptali, jestli nemáme starší sestru, asi od šestý třídy už jsme chápali proč, ty vole, roky bez ženský tady, smradlavá uniforma, samej Rusák, i když je fakt, že mezi nima byli i nějaký Asiati, ale ty to zase měli úplně beznadějný. Oni občas na louce u vojenčáku, což byl cvičák a škvárový hřiště, řekli glazá! jako pozor na voči a pak něco odpálili, jen tak, po srandu a chtěli cigára a tak. Většina kluků somračku vyměnila právě za ty cigára, většinou Marsky nebo Startky, jenom já, buď že jsem tenkrát byl naivní nezkušený pako, nebo zrovna můj voják byl parchant, jsem za somračku musel dát dýku Mikov, kudlu v koženým pouzdře, no kšeft jako blázen, to je jasný. Hele ale já byl šťastnej, to je asi hlavní.

Mazec teda taky třeba byl, že přes kanál ze zámeckýho rybníka vedl řetězovej most, snad prej nejstarší v Čechách, nevím, každopádně tam byly položený prkna s velkejma mezerama mezi nima, a občas se stalo, že dole stál nějaký vojáček, díval se zespoda ženským pod sukně a honil si péro. Což všechny samozřejmě sralo, zvlášť chlapy, ale na Rusáky se nedalo nic říct, to se vědělo od chvíle, kdy parta úplně ožralejch oficírů za bílýho dne ráno před osmou gazikem přejela malou holku, co šla do školy, a vojáci jeli dál a nějak se to ututlalo, jako by se vůbec nic nestalo. Její fotr teda pak měl problém, protože se párkrát o něco pokusil, ale přišli mu rozvracení republiky a zavřeli ho a pak se ta matka s holkou navždycky o berlích odstěhovala někam pryč.

No a na gympl jsem chodil, teda do druháku, pak mě naši vyhodili z baráku a bydlel jsem u Východního nádraží a měl to blíž, na gympl jsem ze Staráku chodil zkratkou za hasičema, kde mi ve druhý třídě spolužák

cestou do školy vykládal, že deváťáci říkali, že aby se narodilo dítě, musí chlap ženský načůrat do pipiny, jako hnus prostě, a pak se po nějaký době ženský rozřízne břicho a vyndá dítě, což teda taky hnus a bylo mi to i dost divný. A pak jsem chodil kolem cigánskýho baráku, kde bydlela i stará paní Gregorová, která nosila velký zlato a barevný šátky, a na poště na rohu se podepisovala třema křížkami, a byla moc milá. A v tom baráku bydlela i Jolanka, nádherná mladá cikánka, co se mi moc líbila, ale já byl vždycky stydlivej a nesmělej, ale zároveň i frajírek, takže když na mě jednou zavolala ať si ji vezmu za ženu, tak jsem řekl tak jo, ale pak vykoukla její máma a řekla, tak jo, ten se mi líbí, je slušnej, tak jsem chvíli radši chodil jinudy, i když to byla delší cesta.

Ale o kus dál za cikánama, pak tam postavili ten hnusnej zimák, byly vpravo ruský kasárny a vlevo jatka. A to byl nejstrašnější úsek cesty. Všechno bylo natřený šedě a v tý žlutý páchnoucí mlze všechno splývalo. A vpravo to smrdělo olejem a naftou a špínou a ještě něčím a vlevo to smrdělo prasatama a zkaženým masem a vždycky odtamtud byl slyšet rykot a bučení jak z ušmudlaných nákladáků vyháněli dobytek nebo prasata, a jak je mlátili a pak vedli na porážku a venku stála fronta s kýblama, jak si lidi chodili pro nějaký čerstvý vnitřnosti a tak. Tohle místo bych vždycky ze začátku nejradši proběhnul, ale pak jsem si asi zvyknul nebo co. Člověk si zvykne na leccos. A tam tudy taky chodila na tréninky a z tréninků malá dcera sousedky, dělala krasobruslení a jinudy se na zimák moc jít nedalo. Zadem kolem řeky radši ne, byla to malá hezká blondatá holka a já taky jednou zažil, když jsme sjížděli Ploučnici na duších od traktoru, jak dole u břehu stál chlápek a honil si péro a díval se při tom na nás. No a s touhle sousedkou jsem byl teď jednou na pivu a právě ona mi tohle všechno připomněla. Protože jak mě naši vyhodili, tak jsme s krasobruslařkou bydleli v jednom baráku, jednom vchodě, akorát že já úplně nahoře sám jen s německou babičkou a ona dole s bráchou, mámou a tátou, prostě v rodině, jak to má bejt.

Tak jsem si taky vzpomněl, jak kousek od baráku je Východní nádraží, kde se řadily nákladní vlaky, tak v noci, kdykoliv, o půlnoci, ve tři ráno, nezajímá, je třeba budovat, modrá armáda, aneb vypatlaný nádražáci, protože neměli vysílačky nebo je to bavilo, si přes ampliony říkali, co kam jak, takže tě fakt ve tři ráno probudilo něco jako: Tři tři sedm, z dva

devět na pět jedna posun dovolen, a aby to nebylo málo, ještě si k tomu říkali nějaký vtipný hlášky, gumy vod kolejí. Jo a předtím to vždycky zapískalo a zachrčelo, jako že pozor, něco se bude hlásit.

A jednou na Východní nádraží přijela vzácná návštěva, nejvyšší představitel spřátelené Severní Koreje soudruh Kim-Ir-Sen, ale protože se naši soudruzi báli, že gympláci už by se tomu sráčovi mohli tlemit nebo nějak provokovat, vítat ho tam šly děti ze školky a z prvního stupně základky, co z toho ještě neměly rozum. Ale stejně byl zmatek, protože před vlakem, kde seděl tenhle psychopat, jela nejdřív samotná lokomotiva, kdyby na kolejích byla bomba, tak aby bouchnul ten český strojuvůdce a ne soudruh Kim. To ale bylo v utajení, takže všichni začali mávat a provolávat Sláva! když se blížila ta lokomotiva a to bylo moc brzy a tajný fízlové, kterých tam bylo jak psů, byli nervózní a nasraný a pár transparentů se ve větru zamotalo do sebe, no byla to mela a když vzápětí přijel ten správný vlak, tak ani nepřibrzdil a mastil to dál, asi do Karl-Marx-Stadtu nebo nějaký takový východoněmecký prdele.

A jednou se mi taky v tom mrňavým pokojíčku nahoře nad tratí zdál strašnej sen, že je jaderná válka, s tím nás ty kretění ve škole strašili pořád, v tom snu bouchaly takový jako malý jaderný bombičky, takový granátky to byly a do toho strašnej rachot, jak kdybys mlel beton železnejma kolama, a tak jsem se ve čtyři ráno probudil a dole ulicí v tý smradlavý mlze jely ruský tanky a pásama rozsekaly asfalt na cucky a jely někam na cvičení nebo co, ale já si v tu chvíli nad ránem fakt myslel že je válka a na ten sen, co končil tankama dole u mě pod barákem jsem už nikdy nezapomněl.

Dětem lásku, světu mír!

Ty vole a tohle heslo jsem vídával koncem osmdesátých od pondělí do pátku, pokud jsem teda nebyl nemocnej nebo nebyly uhelný prázdniny nebo nebylo něco jinýho, protože venku byl takovej smrad, že i fízlové, co končili noční šichtu, blili na nárožích. Měli jsme v paneláku souseda, dělal na hygieně, takže viděl ty čísla, jaký sračky komouši pouštěj do vzduchu pro lepší průmysl a lepší zítřky vůbec. Tak jednou napsal dopis na rozloučenou a – ne nezabil se, ale sbalil celou rodinu a nevím jak, ale

nějak přes východní Německo zdrhli do Švédska. A já dodneška nevím, jestli mám nebo nemám bejt nasranej na tátu, že s náma taky nezdrhnul. Táta byl námořní kapitán totiž a my byli za hranicema, venku, jak se říkalo, docela často a docela dost daleko. Ale táta se přece jen asi trochu bál a měli jsme tady rodinu a tak. Ale sere mě to, všechno mohlo bejt úplně jinak. Což ale může bejt vždycky, že jo.

No a to heslo, Dětem lásku, světu mír! jsem vídával cestou na gympl, bylo namalovaný na fasádě baráku před křižovatkou, teďka tam je nějaká debilní reklama, bylo tam to heslo a nějaký kytky a sluníčka a myslím, že i nějaký šťastný dětský obličej, což bylo hrozně vtipný zvlášť na podzim a v zimě, kdy byla hnědošedá mlha a smrad a já nasranej, že musím do školy, a někdy, když jsem šel úplně strašně brzy ráno na laborky, potkával jsem matky s dětma jak jdou do školky a ty děti teda fakt neměly šťastný obličejíčky.

Ale proč o tom mluvím. Dětem lásku, světu mír! je totiž vlastně hezký heslo, kdo by si to nepřál, že jo.

Jenomže jak táta byl námořní kapitán, viděl jsem jiný věci. Poprvé si pamatuju, že jsme pluli do Tripolisu do Lybie a táta byl nějaký nervózní, což na lodi nebejval, na lodi byl jako doma, naopak doma, na suchu, byl po pár týdnech hotovej a začínal blbnout. No ale. Nevím teda, co jsme vezli, ale asi to bylo něco důležitýho a zakázanýho, protože když jsme byli kousek od Lybie, ještě jsme ji teda neviděli, ale byla prej už blízko, najednou přiletělo americký letadlo a začalo nás oblítávat a nalítávat na nás. A táta najednou vypadal, že je nejen hodně nervózní, ale má i strach. A nechal vyhlásit poplach a rozložit českou vlajku na ládovnu a pak jsme jenom čekali, co bude. Nevím, jestli ten pilot měl u sebe nějaký atlas vlajek, nebo možná zahlédl na palubě mámu a mě, protože lítal fakt nízko nad lodí, ale nakonec odletěl a námořníci si oddechli a šli si dát vizoura. Jo, ládovna, to je díra v lodi, do který se nakládá, láduje. No, to letadlo sice odletělo, ale bylo vidět, že táta bude rád, až to vyložíme a poplujeme dál.

No a podruhé, to už jsem byl větší, jsme měli loď plnou takových dřevěných bedniček s nějakou výbušninou, ze který se prý dá něco dělat jako

z modelíny, říkali námořníci, strašně naštvaní, že se na celé lodi nesmí kouřit. Ale stejně pak už na moři na zádi hulili, a beztak si ze mě s tou modelínou asi jen dělali srandu. To jsme taky vezli do nějaký takový divoký země tam.

A potřetí, to už jsem byl velkej a dokonce jsem to, i když se to nesmělo, fotil, a všude byli tajný policajti a prej byli i mezi námořníkama agenti, jsme nakládali tanky a vezli je do Sýrie. A ty tanky jsme ze Štětína nebo teda polsky Szczecina, vezli do Sýrie, takže byly natřeny jinak než naše tanky, byly žlutohnědě maskovaný a vůbec nechápu, jak se do nich vejdou vojáci, protože mě námořníci potají do něj vzali a já byl kluk a sotva jsem se tam vešel a furt jsem se vevnitř o něco třískal.

A pak jsem přijel do Čech a tady ty mírový hesla a tak a já věděl, že ven vozíme zbraně a byl jsem z toho nejdřív dost zmatenej a pak už i nasranej, když jsem začal brát rozum, jak se říká. No a to mi tak nějak zůstalo, myslím. Rozum a cit.

